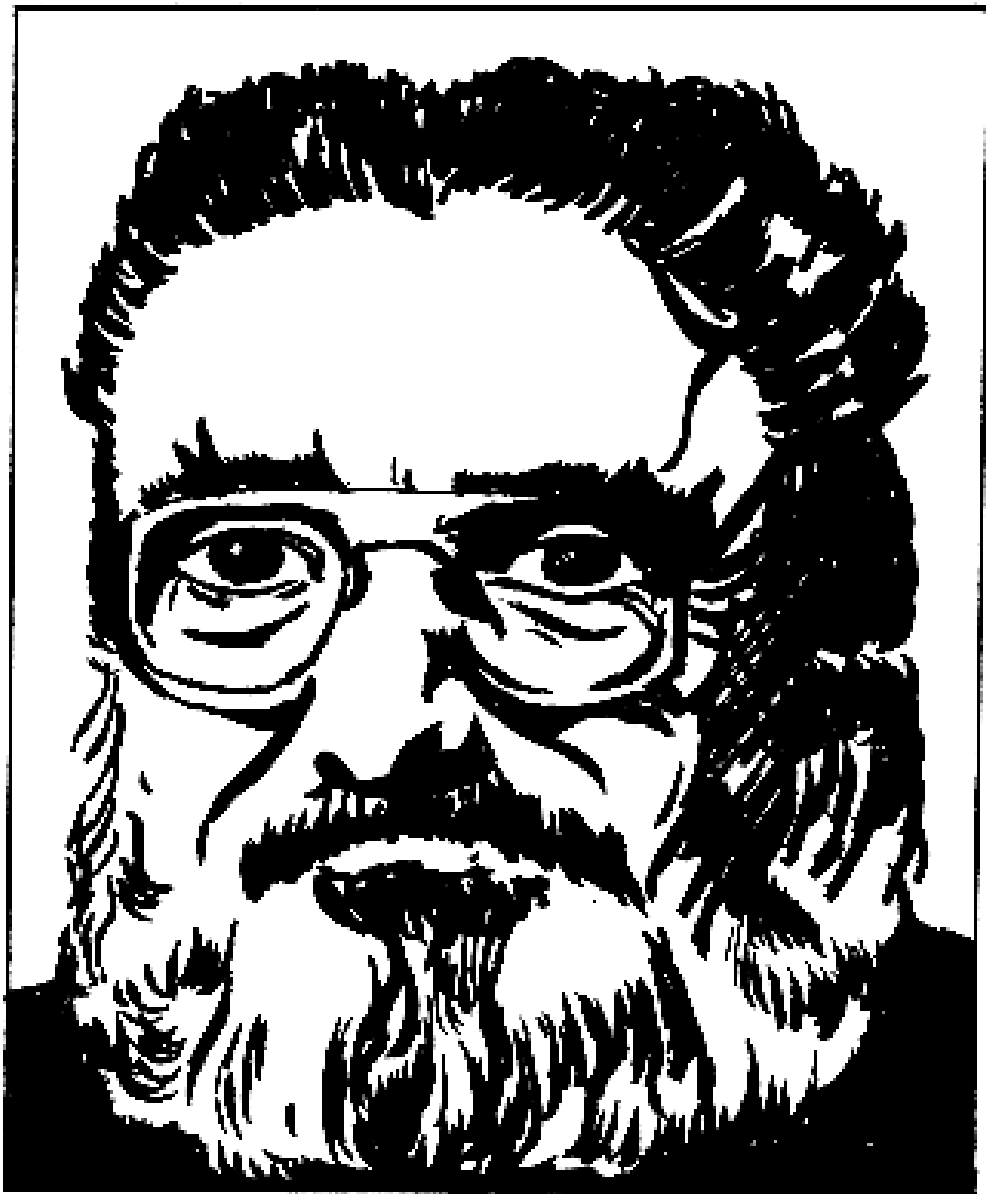

DEN MILITÄRA LINJEN

Ur: PKP:s Allmänpolitiska linje (1988)

***Proletärer i alla länder,
förener er!***

DEN MILITÄRA LINJEN

1. INLEDNING

Ordförande Gonzalo har etablerat partiets militära linje, genom att upphöja, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen. På den första utökade nationella konferensen i november 1979 beslutade man att den var den allmänpolitiska linjens centrum. Den utvecklas genom folkkriget.

Ordförande Gonzalo har ihärdigt integrerat marxismen-leninismen-maoismens allmängiltiga sanning med den peruanska revolutionens konkreta praktik. Han bekämpade och krossade revisionismen och de högeropportunistiska linjerna och tillämpade den dialektiska materialismen på frågan om krig. Därför uttrycker den militära linjen också ordförande Gonzalos filosofiska tänkande och sammanfattar krigets lagar – det revolutionära kriget i allmänhet och de specifika lagarna för det revolutionära kriget i Peru i synnerhet. Den militära linjen är

vital för vårt ideologiska, politiska, militära, ekonomiska och kulturella arbete och gör det möjligt för oss att skilja den proletära militära linjen från den borgerliga militära linjen.

Den militära linjen är de lagar som styr folkkriget för erövrandet av *makten* och försvaret av densamma. Den består av tre element:

1) Folkkrig, som i vårt fall specificeras som enhetligt folkkrig, där landsbygden är huvudsaklig och staden komplement;

2) Uppbyggnad av de revolutionära väpnade styrkorna, som i vårt fall specificeras som *Folkets gerillaarmé*. Den har som säregenhet inkorporeringen av *milisen* för att skrida fram mot det väpnade havet av massor, och;

3) Strategi och taktik som förverkligas genom inringnings- och undertryckningsfälttåg och inringnings- och undertryckningsmotfälttåg, som man i vårt fall specificerar genom att till-

ämpa politiska och militära planer, som räknar med en politisk och militär strategi. De konkretiseras i fälttåg med specifika syften.

2. FOLKKRIGET

Om folkkriget i Peru

Ordförande Gonzalo erkänner den av ordförande Mao fastslagna högsta proletära militära teorin – folkkriget – och följer den allmängiltiga lagen om det revolutionära våldet. Folkkriget har universell giltighet och gäller för alla länder, även om det måste specificeras efter förhållandena i varje revolution. Så är *världsfolkkriget* den huvudform av kamp som proletariatet och världens förtryckta folk måste upphöja för att kontra det imperialistiska världskriget. Han utgår från att folkkriget är ett massornas krig och endast kan förverkligas genom massornas mobilisering, och genom att vi stödjer oss på dem. Han säger att ”Massorna ger oss allt, från brödkanterna som de tar ur munnen till deras dyrbara blod som de spiller

tillsammans med kombattanterna och partimedlemmarna när de bevattnar folkrigets väg mot den nya makten.”

Massorna måste organiseras väpnat i *folkets gerillaarmé*. I stödbaserna är alla män och kvinnor i varje folkkommitté militärt organiserade. Även i städerna agerar folkets gerillaarmé och sluter samman massorna mer och mer i de olika nya organisationerna, i och för folkriget. *Den revolutionära rörelsen för folkets försvar* är konkretiseringen av fronten i städerna och dess syfte är att föra över massorna till motståndet, till att tjäna kriget, och till att förbereda en framtida resning.

Han säger att man för att kunna gå framåt i folkriget måste hålla fyra grundläggande problem i åtanke:

- 1) Proletariatets ideologi – marxismen-leninismen-maoismen – som måste specificeras i ett vägledande tänkande. Vi baserar oss på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, och i huvudsak på detta;

2) Nödvändigheten av Perus kommunistiska parti, som leder Folkkriget;

3) Folkkriget specificerat som bondekrig, som följer vägen att omringa städerna från landsbygden; och

4) Stödbaser, eller ny makt, uppbyggandet av stödbaser, det är det väsentliga i vägen att omringa städerna från landsbygden.

Han analyserar vårt folks historiska process och visar att det alltid har kämpat, att "det har fostrats och framskridit i det revolutionära våldet. Det är så, genom våldets olika former och grader, som vårt folk erövrade dagskrav, rättigheter och friheter. För inget föll från skyn, och inget gavs till dem. 'Förbannat det som förrädarna säger.' Allt erövrades definitivt medelst revolutionärt våld, i eldig kamp mot det kontrarevolutionära våldet. Så erövrades de åtta timmarna, så erövrades och åter-

vanns jord, så ryckte man till sig rättigheter och störtade tyranner. Det revolutionära våldet är alltså vår historiska process själva väsen. Det är lätt att fatta att den peruanska revolutionens utveckling och seger, vår demokratiska revolution, folkets och klassens frigörelse, kommer uppnås bara genom vårt folks allra mest storartade revolutionära krig, genom massans resning i vapen i folkriget.”

Han drar lärdomen att det är de politiska och militära händelserna som har avgjort de stora förändringarna i landet. Han säger att det militära faktumet kommer först, och sedan den politiska förändringen. Så återförsäkrar han sig i att kriget är politikens fortsättning med andra medel.

Han lär oss hur vårt folks massor har kämpat mot exploatörerna. Sedan 600-talet, när staten uppkommer i Peru, har massorna bekämpat förtrycket och exploateringen. Att Inkariet etablerade sin dominans genom erövringskrig och dess dominans definierades i slaget vid Yahuarpampa mot *los chancas* [folk-

grupp i Peru] för att därefter utvidga sig genom krig, detta var ett politiskt och militärt faktum.

Den spanska kronans erövring var ett annat politiskt och militärt faktum som påtvingade sig. Den krossade infödingarnas motstånd och de inre kamperna mellan de erövrade. Även Marco Incas kamp bör framhävas som ett exempel på uppror mot spanjorerna.

Införandet av vicekungadömet var ett annat politiskt och militärt faktum som krossade conquistadorerna själva. För att hålla kvar makten tvingades man möta stora bonderesningar, såsom Juan Santos Atahualpas och Túpac Amarus mäktiga rörelse 1780 som reste hundratusen man och växte från Cusco och Puno till Bolivia. De satte vicekungadömets välde i allvarlig risk. Det gav återskalv i Argentina, Colombia och Mexico och omskakade hela Amerika. Rörelsen besegrades men skakade om och undergrävde vicekungadömet och förberedde förutsättningarna för frigörelsen. Men minns att Túpac Amaru var en *cacique* [en

särskild stamhövding bland urbefolkningen, övers anm] för att se hans klasskaraktär.

Frigörelsen är ett annat militärt och politiskt faktum och det har tre moment:

- Första momentet: På 1800-talet förekom bonderesningar, med Túpac Amaru som exempel;
- Andra momentet: Resningar i städerna, som de Zelas i Tacna och gerillorna. Framhävas bör Cangallos och Yauyos förutom många andra;
- Tredje momentet: Konfrontationer mellan stora arméer som avslutar de frigörande hjältedåden med San Martín och Bolívar. Definierande är slaget vid Ayacucho 1824.

Förstå att även om frigörelsen leddes av de spanskkättade hade den förtjänsten att bryta med den spanska kronans välde; att San Martín var en stor militär strateg och Bolívar upp-

visade en framträdande status av politisk och militär strateg. Båda kämpade för att frigöra flera länder i Amerika utan att söka någon egen nytta. De visade att, för att tjäna till en stor sak, måste man alltid sätta det allmänna intresset först och aldrig det personliga. Detta gjorde de utan att vara kommunister.

I republiken fortsatte jordägarna ha befälet men möttes i blod och eld av stora bondekamper, som Atusparias och Uscho Pedros, eller Llacollas i Ocros. Här har vi det svarta kapitlet om kriget med Chile, där bägge länderna stod mot varandra i tjänst för engelsmännens och fransmännens intressen vilka sökte våra rikedomar av guano och nitrat. Detta krig hejdade den begynnande kapitalistiska utvecklingen i landet och bevisade de dominerande klassernas smutsiga roll, Några av dem kapitulerade även inför Chile. Men man måste framhäva massornas hjältemodiga motstånd mot invasionen, i försvar av folket och den territoriella integriteten – motstånd som hade särskild styrka i Centrum-Sydbergsregionerna

där man bildade gerillorna. Cáceres, som var en militär jordägare, spelade en viktig roll i detta sammanhang.

Kriget mot Chile, som ägde rum 1879-1883, ledde till den peruanska ekonomins ras. Först 1895 skulle man sedan gå in i byråkratkapitalismens början vilket inleder det nutida peruanska samhällets utveckling. 1800-talet innebar att Peru gick från att vara koloni till att vara *halvkoloni*, och från att vara feodalt till att vara *halvfeodalt*. Byråkratkapitalismen börjar utvecklas, bunden till *yankee-imperialismen*, vilken i sin tur ersätter engelsmännen. Det moderna proletarietet uppkommer och förändrar den politiska kampens villkor.

Ur denna historiska process kommer följande lärdomar: att folket alltid har kämpat, det är inte *fredligt* och det tillämpar det revolutionära våldet med de medel det har till sitt förfogande; att bondekamperna är de som mest har skakat samhällets grundvalar och att dessa inte har kunnat lyckas eftersom de saknade ledningen av proletarietet represent-

erat av det kommunistiska partiet; och att politiska och militära faktum avgör de stora samhälleliga förändringarna.

Utifrån den militära linjens ståndpunkt har det nutida Peru tre moment i proletariats framträdande. Det grundar sitt parti för att ta makten medelst det revolutionära våldet, specificerar sin väg, vilken syntetiseras i partiets militära linjes process.

I det *första momentet*, från 1895 till 1945, konstitueras Perus kommunistiska parti. Angående den militära linjen etablerar Mariátegui "Fastställandet och utkastet till vägen." De hjältemodiga arbetarkamperna för lön, åttatimmarsdag och bättre arbetsförhållanden, bonderörelserna i landets södra bergsregion för jord och lantbruksproletariats kamp, liksom de universitetsstuderandes kamp för reformer kom att bli en komplex skärpning av klasskampen. I och med detta mognar det peruanska proletariatet och Mariátegui grundar Perus kommunistiska parti 7 oktober 1928, under marxismen-leninismens fana.

Han fastställer och gör utkast till grundläggande idéer om det revolutionära våldet. Han säger att "det finns ingen måttfull, balanserad, lugn, rofylld revolution" och att "Makten erövrar medelst våldet. (...) Makten bevaras endast medelst diktaturen." Han uppfattar kriget som *långvarigt*: "en revolution fullbordas endast på många år. Ofta har den växlande perioder av övervikt för de revolutionära styrkorna och av övervikt för de kontrarevolutionära styrkorna." Han etablerar förhållandet mellan politik och krig och inser att revolutionen alstrar en armé av ny typ med egna och från exploatörerna skilda uppgifter. Han förstod även böndernas roll och det nödvändiga deltagandet från den ledande arbetarklassen, att revolutionen kommer ner från Anderna, att "sedan den latifundistiska feodaliteten slagits ned, kommer den urbana kapitalismen sakna styrka att motstå arbetarflodvågen", att man för att göra revolution behöver vapen, program och doktrin. Han uppfattade revolutionen som ett totalt krig i vilket

de politiska, sociala, militära, ekonomiska och moraliska elementen flätas samman och att varje parti oavsett sida sätter i rörelse alla de resurser den kan. Han förkastade fullständigt vägen genom val.

När Mariátegui dog i april 1930 kom högern med Ravines att usurpera ledningen över partiet. Mariáteguis väg ifrågasätts och förnekas. I ord pratar de om resning men i praktiken faller de helt för inriktningen på val. Partiets så kallade "konstituerande kongress" 1942 stadfäster den kapitulerande taktiken av "Nationell enhet", i inrikes- och utrikespolitiken. Partiet blir påverkat av samtida browderistiska [USA] idéer, där det finns ett klart övergivande av det revolutionära våldet. Man sjösatte en taktik inriktad på val och den "Nationella demokratiska fronten". Den röda linjen kämpade dock för att försvara de marxist-leninistiska ståndpunkterna även om den bekämpades hårt medelst uteslutningar.

I det *andra momentet*, från 1945 till 1980, rekonstitueras Perus kommunistiska parti. An-

gående den militära linjen etablerar ordförande Gonzalo "Definitionen av och grunderna för vägen." Detta andra moment har två delar: Den första från 1945 till 1963 som innebär "Nya impulser för partiets utveckling och början av kampen mot revisionismen," och den andra delen, från 1963 till 1980 som innebär "Etablerandet av den allmänpolitiska linjen och rekonstitueringen av partiet."

Under den första delen av det andra momentet inleds i mitten av 50-talet kampen för att reaktivera partiet som hade upplösts efter Odrías statskupp. Senare börjar kampen mot revisionismen i partiet vilket öppnar upp vägen framåt. Denna process påverkas av den kubanska revolutionen och framför allt den världsomfattande kampen mellan marxism och revisionism. Revolutionens väg börjar diskuteras och man börjar återigen tala om den väpnade kampen. På Partiets IV kongress 1962 beslutar man att de så kallade "två vägarna" är möjliga bägge två: "den fredliga och den våldsamma", likaledes att "revolutionen kan följa

vägen att omringa städerna från landsbygden liksom från staden till landsbygden.” Men trots detta tomma prat fortbestod i väsen den gamla inriktningen på val, då konkretiserad i den så kallade ”Nationella befrielsefronten.” Det var chrusjtjovrevisionism. Här kliver ordförande Gonzalo fram, och lägger grunden för den röda linjen och ansluter sig till ordförande Maos ståndpunkter i kampen mellan marxismen och revisionismen.

I den andra delen av det andra momentet, från 1963 till 1980, ser vi ”Etablerandet av den allmänpolitiska linjen och rekonstitueringen av partiet.” Denna uppgift drev ordförande Gonzalo framåt genom att konstituera partiets *röda fraktion* i intensiv kamp under mer än femton år. Han framlade tre *strategiska politiska inriktningar*.

Från 1963 till 1969 vägledde han den röda fraktionen under den *första* strategiska politiska inriktningen, att följa ”vägen att omringa städerna från landsbygden.” Mellan 1969 och 1976 vägledde han partiet med en strategisk

politisk inriktning för "Partiets rekonstitution för folkriget." Och från 1976 till 1979 ledda han den strategiska politiska inriktningen att "Fullborda rekonstitutionen och anlägg baser," för inledandet av den väpnade kampen.

Första strategiska politiska inriktningen

Under den *första* strategiska politiska inriktningen, att följa "Vägen att omringa städerna från landsbygden," skakas Perus kommunister djupt av kampen mellan marxismen och revisionismen. De marxistiska ståndpunkterna sprider sig i organisationen. På 60-talet äger en stor bonderörelse rum som mobiliserade 300 till 500 tusen bönder som kämpade för jorden. På grund av en revisionistisk ledning kunde den dock inte omvandlas till väpnad kamp. En stor strejkrörelse i arbetarklassen uppstod. Universitetskampen utvecklas till en högre nivå. Allt detta återspeglas i partiet och ordförande Gonzalo smider den röda fraktionen i Ayacucho, med klara idéer om att partiet är till för att ta makten, att det

måste baseras på den marxistiska teorin och släppa lös ett frontalangrepp mot revisionismen som hade sitt centrum i Sovjetunionen. Han ansluter sig fast till Kinas kommunistiska partis och huvudsakligen ordförande Maos ståndpunkter. Han framlägger att "landsbygden är en kraftfull revolutionär kraft," "man måste ägna mycket särskild uppmärksamhet åt landsbygden och åt de fattiga bönderna," att "vår revolution kommer att vara från landsbygden till staden" och går därmed samman med olika baser i partiet för att utesluta revisionismen och dess förråade företrädare Jorge del Prado, Acosta och Juan Barrio. Detta äger rum på den IV nationella konferensen i januari 1964. Så går vårt Parti till att bli ett av de första att bryta med revisionismen i sina led.

Ordförande Gonzalo började förlägga partiet i Ayacuchos *regionalkommitté*. Han koncentrerade partiarbetet på landsbygden. I staden organiserade han de fattiga massorna i *Kåkstädernas federation*. Han reorganiserade den *Revolutionära studentfronten*.

Det viktigaste är att han, trots centralledningens motstånd, påbörjade det "särskilda arbetet" vilket var tillämpandet av ett parti-beslut. Detta var regionalkommitténs militära arbete, som därmed gavs tre funktioner: politisk, militär och logistisk. Senare bekämpades även *militarismen*, *legoknektismen* och *focismen* i skarp tvålinjekamp mot ståndpunkterna hos den centrala ledningen, som ville kontrollera det militära arbetet.

Under dessa omständigheter uppkommer MIR:s [*Revolutionära vänsterrörelsen*, övers anm] gerillor med ståndpunkter som uttrycker vårt folks kamp ur en småborgerlig synpunkt. De följer en rent militaristisk linje och åsidosätter partiet. Trots att den bortkopplad från bonderesningen visade den att den väpnade kampen var ett möjligt perspektiv. Kampen bör dock ledas av en riktig och korrekt linje under partiets ledning och därför motsatte sig ordförande Gonzalo att partiet skulle upplösas och följa MIR och ELN som svans i en påstådd front.

På den utvidgade politiska byråns möte i september 1967 framlägger han en *strategisk plan*. Där presenteras en mängd åtgärder som centralkommittén måste vidta för uppbyggnaden av de tre instrumenten. Huvuduppgiften var bildandet av väpnade styrkor vilket hade beslutats på den V nationella konferensen 1965. Detta sker mitt i kamp mellan fraktioner där i synnerhet fraktionerna "patria roja" och Paredes högerlikvidationism tävlar om att ta ledningen över Partiet. Paredes försökte upprepa taktiken att följa en fraktion av storbourgeoisien i svansen och "patria roja" släpper loss i högeropportunism.

Andra strategiska politiska inriktningen

Under den *andra* strategiska politiska inriktningen, att "Rekonstituera partiet för folkriget", framlägger ordförande Gonzalo att revisionismen är underliggande i partiet och att det är nödvändigt att rekonstituera detsamma på enhetsbasen *marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande, Mariáteguis tänkande* och

på den allmänpolitiska linjen. Detta var ståndpunkter som bekämpades av de två andra fraktionerna. Den dåliga hanteringen av tvålinjekampen som Paredes gjorde leder till att partiet exploderar. Ordförande Gonzalo förstod nödvändigheten av rekonstitueringen av partiet och nödvändigheten av att föra en inre kamp för att konkretisera denna rekonstituering och sopa bort revisionismen. Detta bevisas av de ledarartiklar som han skrev i *Röda fanan* i december 1967: "Utveckla den inre kampen i grunden", och i april 1968: "Fördjupa och intensifiera den inre kampen i den revolutionära praktiken". Han arbetar outtröttligt för att konkretisera det revolutionära våldet i folkkrig, med vägen att omringa städerna från landsbygden. Han fullgjorde uppgiften huvuduppgiften som partiet krävde: uppbyggandet av de revolutionära väpnade styrkorna. Han framlade att den oersättliga basen är utvecklingen av det revolutionära bondearbetet, att utan ett bra arbete bland bondemassorna väglett av marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs

tänkande och det kommunistiska partiet kan det varken den väpnade styrkan eller folkkriget utvecklas.

Därefter sade han att man inte endast måste återta Mariáteguis giltighet utan utveckla honom. Han etablerar partiets *Agrarprogram*. Mellan maj 1969 och 1972 etablerar han Ayacuchos regionalkommittés strategiska plan. Han besestrar högerlikvidationismen och i partiet kvarstår sedan två fraktioner: den röda fraktionen med grunden i Ayacucho, ledd av ordförande Gonzalo och den "bolsjevikiska" fraktionen, som huvudsakligen agerade i Lima. De så kallade "bolsjevikerna" utvecklade en vänsterlikvidationistisk linje, det vill säga en form av revisionism som isolerade partiet från massorna. De ansåg att man inte kunde kämpa under fascismen och att det räckte med en linje. I det militära motsatte de sig folkkriget. De krossades och deras ledare flydde 1975.

Tredje strategiska politiska inriktningen

Under den *tredje* strategiska politiska inrikt-

ningen, att "Fullborda rekonstitueringen och anlägga baser" för att inleda den väpnade kampen, var problemet att fullborda och förklara partiets rekonstituering avslutad och anlägga baser för att inleda den väpnade kampen. Detta fastslogs på det VII plenumet i april 1977 i vilket hela partiet börjar arbeta under slagordet "Bygg upp för den väpnade kampen." Detta i kamp mot den högeropportunistiska linjen som sade att Velasco [general-president i Peru under 60- och 70-talet] hade genomfört agrarreformen, att man måste organisera bönderna runt Perus *bondefederation* och att folkkriget måste föras för "de av massorna mest kända dagskraven." De glömde bort frågan om jorden och makten. I städerna utvecklade de "workerism", riktade in klassen på fackligt arbete och motsatte sig att den skulle fullgöra sin ledande roll.

Sedan dessa ståndpunkter krossats satte ordförande Gonzalo den "Nationella uppbyggnadsplanen" i verket i juni 1977. Totalt kadrer förflyttas till landsbygden tjänande folkkrigets

strategiska behov. Regionalkommittéer byggdes upp med siktet på de framtida *stödbaserna*. På det VIII plenumet i juli 1978 etablerar han "Schemat för den väpnade kampen." Detta presenterar i väsen för oss att folkriget i Peru måste utveckla ett enhetligt folkriget såväl på landsbygden som i staden, med landsbygden som den huvudsakliga skådeplatsen för de väpnade aktionerna. Detta följer vägen att omringa städerna från landsbygden. Vidare, vi måste hålla landets historiska samhälleliga process i åtanke. Särskilt avseende det militära, bergsområdets (särskilt centrum-syds) betydelse och huvudstadens betydelse. Peru måste lägesbestämmas i det sydamerikanska och internationella sammanhanget och världsrevolutionen.

Hela Partiet gick in för allmän reorganisering genom att placera centrum på landsbygden för att utveckla huvudformen och organisation och man lade grunden för uppbyggnaden av revolutionens tre instrument.

I syntes ger hela rekonstitutionsprocessen

oss ett parti av ny typ, förberett att inleda folkkriget och leda det tills erövrandet av makten i hela landet. Det var en process i vilken vår historiska trupp smiddes under ordförande Gonzalos ledning och utrustades med proletariats ideologi för att åta sig erövrandet av makten genom folkkriget.

I partiets *tredje moment*, från 1980 och framåt, börjar partiet leda folkkriget. Vad gäller militär linje förverkligas ”Tillämpningen och utvecklingen av Vägen.” Detta tredje moment har fyra milstolpar: 1) Definition; 2) Förberedelse; 3) Inledande; 4) Utveckling av gerillakriget.

1) Definition. I väsen tar partiet det historiska och mycket betydelsefulla beslutet att inleda folkkriget i Peru. Det definierades på det IX utvidgade plenumet i juni 1979. Beslutet uppnåddes mitt i tre intensiva kamper:

Den första, mot den högeropportunistiska linjen som motsatte sig att inleda den väpnade kampen och förnekade den revolutionära

situationen, hävdade att förutsättningarna saknades och att det fanns "stabilitet". Man uteslöt dem och partiet beslutade om en ny etapp och ett nytt mål.

Den andra kampen stod mot en ny högerlinje som ansåg att det var omöjligt att inleda den väpnade kampen, att det var en "dröm", att det inte var nödvändighet att ta detta beslut eftersom det var en principfråga.

Den tredje kampen rörde inom vänstern, i vilken man såg schatteringar om hur folkkriget skulle utvecklas. Den proletära schatteringen var ordförande Gonzalos och det vilken alltså måste hävda sig. Hela partiet avlade ett löfte att vägledas av ordförande Gonzalo.

Beträffande de väpnade styrkornas organisering kom man överens om att formera militära kadrer, särskilda grupper för aktioner och för att underminera de reaktionära styrkorna. Man tog sikte mot soldater. Strategiskt och taktiskt slogs det organisatoriska systemet återigen fast.

2) Förberedelse. I denna milstolpe sanktioneras partiets *program*, den peruanska revolutionens *allmänpolitiska linje* och partistadgarna. Man löste problem om politisk strategi rörande det revolutionära våldet, folkkriget och partiet, armén och enhetsfronten och man åtar sig följande beslut 1979: ”Smid det I Kompaniet i handling! Må det revolutionära våldet blomstra konkretiserat i att inleda och utveckla den väpnade kampen; låt oss öppna med bly och offra vårt blod för att skriva ett nytt kapitel i Partiets och vårt folks historia och låt oss i handling smida det I Kompaniet.”

Partiet förberedde den väpnade kampen genom att behandla två frågor: 1) Problem om politisk strategi som ger folkkrigets innehåll, målen i perspektiv och i det omedelbara, de riktlinjer som folkkriget måste ha, de militära planerna och uppbyggnaden av revolutionens tre instrument och dess förbindelse med den nya makten. 2) Inledandet av den väpnade kampen, vilket är ett väsentligt och avgörande problem och förtjänade mycket uppmärksam-

het från ordförande Gonzalos sida. Han etablerade "Planen för Inledandet" vägled av slagordet "Inled den väpnade kampen!" Det var kondenseringen av den huvudsakliga politiken som måste förverkligas militärt. Dess innehåll innefattade:

För det första, de politiska uppgifterna som måste fullgöras, det vill säga att inleda den väpnade kampen, bojkotta valen, börja den väpnade kampen om jorden och lägga grunderna för allt det nya, i synnerhet makten.

För det andra, de olika kampformerna: gerillakrig, sabotage, väpnad propaganda och agitation, selektiv tillintetgörande.

För det tredje, de organisatoriska och militära formerna: väpnade kampavdelningar, med eller utan moderna vapen.

För det fjärde, *kronogramen* [tidslinjerna]: dagen för inledandet och planens varaktighet, samtida aktioner för specifika datum.

För det femte, slagorden: "Väpnad kamp!", "Arbetare- och bonderegering!" och "Ned med den nya reaktionära regeringen!"

Förberedelsen skedde i kamp mot de högerståndpunkter som förnekade förutsättningarna och sade att partiet inte var förberett eller att massorna inte skulle stödja oss. Ledaren för dessa ståndpunkter gick över till fienden när idéerna krossades.

3) Inledande. 17 maj 1980 inleddes folkkriget i Peru. ”Det var ett utmanande politiskt slag av mycket stor betydelse som vecklade ut upproriska röda fanor och höjde hammare och skäror och proklamerade att 'Det är rätt att göra uppror' och 'Makten växer ur geväret'. Det kallade samman folket, bönderna, särskilt de fattiga, att resa sig med vapen, att tända bålet och skaka om Anderna, att skriva den nya Historien på vår upproriska geografis fält och störta den förtryckande ordningens ruttna murar, att erövra topparna, att storma himlarna med gevär för att öppna den nya gryningen. Begynnelseerna var blygsamma, nästan utan moderna vapen. Man kämpade, avancerade och byggde upp från det lilla till det stora. Och av det sva-

ga materialet, den inledande elden, kom den stora turbulenta och rytande eldsvådan som breder ut sig, sår revolutionens frön och exploderar i ännu mer våldsamt folkrig.”

Denna tredje milstolpe varade från maj till december 1980. Man löste problemet om hur den väpnade kampen ska inledas genom att gå från *fredskämpar* till *krigskämpar*. Nyckeln var militariseringen av partiet genom aktioner och vår mästerliga *Plan för inledandet*. Så föddes kampens nya huvudform – den väpnade kampen – och organiseringens huvudform – kampavdelningarna och plutonerna. De mest framträdande aktionerna var gerillaaktionerna i Ayrabamba, Aysarca och i staden där San Martíns stadshus sattes i brand. Bojkotten av valen i byn Chuschi var den aktion som gav inledning till folkriget. Planen uppnåddes efter att en del högerståndpunkter besegrats. De sade att planen var ”hoxhaistisk” och att aktionerna centrerades i städerna. De överdrev skenet och förblandade väsendet. Den reaktionära propagandan publicerade också stora rubriker om

sabotagen i städerna och fick aktionerna på landsbygden att verka små. Vi specificerade i själva verket teorin om folkkriget på Peru genom att göra landsbygden till den huvudsakliga skådeplatsen för aktionerna och städerna till nödvändiga komplement.

4) Utveckling av gerillakriget. Kriget har utvecklats genom tre militära planer: (I) *Utveckla gerillakrigföringen på bred front*, (II) *Erövra baser* och (III) *Utveckla baser*.

Angående (I) *Utveckla gerillakrigföringen på bred front* fullbordades den med en plan som varade från maj 1981 till december 1982 och den har en föregående period, från januari 1981. "Öppna gerillazoner i funktion för stödbaser." Den innebar ett ideologiskt-politiskt språng genom att sätta marxismen-leninismen-maoismen, ordförande Gonzalos vägledande tänkande som partiets enhetsbaser. Militärt öppnades gerillorna som en solfjäder i hela landet. "Erövrande vapen och medel, skakande landsbygden med väpnade aktioner och kämpande

för att gå framåt mot stödbaser.” Delplaner uppfylldes, där den sista ”Kämpa” var länken till den följande planen. Man gjorde framsteg i att radera de feodala produktionsförhållandena och *gamonalismen* och bekämpande de samordnade polisoperationerna. Man genomförde mängder av överfall på polisposter och *selektiva tillintetgöranden* mot gamonalmakten och alstrade en stor mobilisering av bondemassor som inkorporerades i miliserna. De fyller ett vakuum i reaktionens makt. Folkkommittéerna uppkommer och mångdubblas.

Så uppstår och specificeras stödbaserna. Låt oss framhäva några av aktionerna, som överfallet mot fängelset i Ayacucho där kompaniet agerade för första gången och där man höll staden i schack och tilltvingade sig tiotals krigsfångar; eller överfallen mot polisposter i Vilcashuamán, Totos, och San José de Secce; eller sabotagen mot elnätet och kommunikationsvägarna; eller rasingarna i Pincos, Toxama, Allpachaca, Huayllapampa bland andra; eller sabotagen mot byråkratkapital-

ismen och imperialismen i städerna, liksom stödet till strejkerna med väpnade aktioner.

Här bekämpades var de högerståndpunkter som lett till en tillbakagång i handling. Planen att utveckla gerillakriget på bred front gav oss den viktigaste erövringen: den nya makten, de klandestina folkkommittéerna som håller stödbaserna uppe.

Mot folkkrigets framsteg satte Belaúndes reaktionära regering från första början igång förföljandet, repressionen, tortyren, fängslandet och mördandet av partimedlemmar, kombattanter och massor. De har satt ihop polisoperationer som involverar polisstyrkor, civilgardet, Republikanska gardet, underrättelsepolisen, och antisubversiva kårer som "sinchis". De utfärdade D.L. [*decreto legislativo*, reds anm] nr 046, som är en sann terroristlag och våldför sig på den borgerliga strafflagstiftningens mest grundläggande principer. Men resultatet av alla deras planer har varit det mest fullkomliga misslyckandet. Massorna förkastade och gjorde motstånd mot aggres-

sionen. När den nya maktens uppkom bröt Belaúnderregeringen sin tystnad. I början förminskade de problemet för att skydda sin falska demokratiska image. Nu började klassbehoven för utsugarna, storborgarna och jordägarna under yankee-imperialismens skydd att hävda sig. Man anförtrodde återupprättandet av den allmänna ordningen åt de väpnade styrkorna (armén, marinen och flygvapnet) – *statens ryggrad* – med stöd från polisstyrkorna. Man försatte Ayacucho, Apurímac och Huancaavelica i undantagstillstånd och upprättade en politisk-militär kontroll i Ayacucho- och Apurímacregionerna från december 1982 tills idag.

Inför folkrigetets utveckling och det kontra-revolutionära svaret presenterade ordförande Gonzalo den stora planen (II) för att Erövra baser för centralkommittén i januari-mars 1983. Det innebar ett kvalitativt språng. Han definierade fyra politiska uppgifter: (1) allmän reorganisering av partiet, (2) bildande av Folkets gerillaarmé, Revolutionära fronten för folkets försvar och dess konkretisering på lands-

bygden i form av folkkommittéer och i städerna i form av Revolutionära rörelsen för folkets försvar i städerna och (3) den militära planen att erövra baser.

Politiskt förberedde planen motsättningen mellan ny stat och gammal stat. Under slagordet "Försvara, utveckla och bygg upp" stödbaser utvecklades en hård väpnad tävlan i vilken reaktionen kämpar för att återupprätta den gamla makten och revolutionen för att *mot*-återupprätta den nya makten. Detta är det som vi kallar kamp mellan återupprättande och mot-återupprättande. Detta omfattar åren 1983 och 1984.

Militära planer specificerades för zonkommittéerna som tillämpande taktiken att *vända och vrida på sig och slå mot fiendens svaga punkt*. Man gjorde två framgångsrika fälttåg ur vilka den nya makten gick härdad genom sitt första eldprov. Partiet vände sig vid eldstriden och Folkets gerillaarmé utvecklades.

De reaktionära väpnade styrkorna förde det kontrarevolutionära kriget i linje med sina

peruanska och yankee-imperialistiska herrars åskådning. Teorin om det kontrarevolutionära kriget etablerades på basen av dess erfarenhet, huvudsakligen från Vietnam och den väpnade kampen i Latinamerika och Centralamerika. Detta var den grundläggande källan till teorin. Därtill bidrar Israels och Argentinas "antiterrorist"-erfarenheter, liksom råd från Förbundsrepubliken Tyskland, Taiwan, Spanien med flera. Inhemska erfarenheter drogs från de få månaderna av antigerrillakamp 1965 och kampen i La Convención.

Operationerna står under de väpnade styrkornas förenade kommando som agerar enligt instruktioner som fastslagits av Nationella försvarsrådet där president Alan García styrde. Härav dennes direkta och ofrånkomliga skuld. Den kontrarevolutionära strategin slogs ner upprepade gånger, krossades och besegrades fullkomligt och fullständigt av folkriget. Detta bevisar ännu en gång överlägsenheten hos proletariatets strategi över imperialismens.

Reaktionen tillämpade olika slag av politik: massor mot massor, folkmord, massgravar, försvinnanden av hela byar. I syntes släppte de lös den vita terrorn på landsbygden, särskilt i Ayacucho, Huancavelica och Apurímac. Resultatet av detta folkmord är 8 700 döda peruaner. Av dem kom 4 700 från den fattigaste och mest exploaterade befolkningen, huvudsakligen bönder och folk från städernas kåkstäder och bostadsområden. Ytterligare 4 000 är försvunna. Folkmord gav dock det resultat som de önskade. Det krossade inte folkkriget. Snarare blir "folkkriget starkare [och] slår hårt och utvecklas", vilket bevisar det som ordförande Mao lär oss, att repressionen eldar på revolutionen.

Inom planen för att Erövra baser ligger "Planen för det stora språnget" – som underkastades den specifika politiska strategin att "två republiker, två vägar, två axlar" kommer till uttryck och den militära strategin "gör gerillakriget allmänt" – har fyra framgångsrika fälttåg förverkligats. Dessa äger rum under

fyra politiska vägledningar: (1) ”Låt oss öppna en politisk plan”, (2) ”Mot de allmänna valen 1985, försvåra, undergräv och förhindra dem där det är görligt för oss”, (3) ”Mot den nya Apraregeringens tillträdande” och (4) ”Undergräv Apras fascistiska och korporativa montage.”

Folkkriget utvecklades i området Ayacucho, Huancavelica och Apurímac och bredde ut sig till Pasco, Huánuco och San Martín. Det täckte ett aktionsområde från departementet Cajamarca, vid gränsen mot Ecuador i nordost, till Puno vid gränsen mot Bolivia sydost. Det slogs och skakades om i städerna, särskilt i huvudstaden.

Så folkkriget har sin grund i bergsregionen, som är det peruanska samhällets historiska axel och mest efterblivna och fattiga del, för att omvandla regionen till den stora skådeplatsen för det revolutionära kriget. Det går framåt i djungelregionen och längs kustens viktigaste platser. Folkkriget uppfattades alltså inte som aktuellt i blott en region. Det utvecklas sam-

tidigt men i ojämlik form i olika regioner, alltid med en huvudsaklig plats även om denna varierar, enligt en strategiskt centraliserad och taktiskt decentraliserad plan.

Bland de mest framträdande aktionerna finns slagen mot antigerillabaserna i departementet Ayacucho, förstörandet av de kontra-subversiva *kärnbildningarna*, hindrandet av *mikroregionernas* upprättande, sprängningen av elledningstorn och vägnätet i Huancavelica, krossandet av jordbruksbolagen i Cinto och Vichincha med fördelning av boskap och tillägnandet av jordar, inträngandet i Apurímac, bakhåll i Michivilca, sabotage mot understationen till Centromín och sabotage mot SAIS Túpac Amaru i Centrum, jordinvasionerna i norr under slagordet "Erövra jorden!" som mobiliserade 160 000 bönder och konfiskerade 320 000 hektar betesmark och 12 000 boskapsdjur, sabotage mot oljeledningen Norperuano, attacker mot Apras huvudkvarter i Trujillo, mobiliseringen och jordkampen i söder där mer än 10 000 bönder deltog, storm-

ningen av polisposteringen i Aucayacu, förstörandet av storföretaget Tealera, bakhåll mot Republikanska gardet, sabotage mot ambassader såsom den ryska socialimperialismens, mot tiotals av Apras lokaler, mot bankerna och fabrikerna i Lima, vilket ledde till att huvudstaden sattes under undantagstillstånd och utgångsförbud under de väpnade styrkornas ansvar i februari 1986.

Alan García Pérez fortsatte sin föregångares kontrarevolutionära politik och försöker krossa folkriget genom folkmord som de i Accomarca, Llocllapampa, Umaru, Bellavista på landsbygden, och i Lima där han släpper lös två folkmord mot krigsfångar. Första gången 4 oktober 1985 då 30 partimedlemmar och kombattanter avrättades i den lysande skyttegrav- en av kamp i Lurigancho. Men detta böjde inte det hjältemodiga motståndet från krigsfångarna vilka med sitt blod förverkligade Krigsfångarnas dag. Andra gången, 19 juni 1986, utgör det mest ondskefulla och avskyvärt kyligt överlagda brottet för att krossa folkriget och

tillintetgöra krigsfångarna. Fångarna lyckades dock genom ett vilt motstånd tillfoga den folkmördande Apraregeringen dess allvarligaste politiska, militära och moraliska nederlag. Det innebar ett språng och definiering av regeringens uppgift att tjäna storbourgeoisien och dess byråkratiska fraktion för att utveckla fascism och korporativism. García och Aprapartiet är därefter för alltid dränkt i blodet från folkmordet. *Hjältemodets dag* förlöpte med en monumental trilogi av 250 döda i de lysande skyttegravarna av kamp i fängelserna El Frontón, Lurigancho, och Callao.

Vi fördömer och avslöjar opportunisten och revisionisten i dess olika varianter: pro-rysk, pro-kinesisk, de falska mariateguisterna, alla de som har agerat och agerar som angivare och tjänar kontrarevolutionen, förnekar och bekämpar folkkriget och beskyller det för terrorism vilket upprepar det som Reagan och den peruanska reaktionen och världsreaktionen säger. Aldrig kan de bevisa sina beskyllningar utan kommer helt enkelt med

starka adjektiv. De fördömer våldet ”varifrån det än må komma” och håller fast vid sina gamla ståndpunkter inriktade på val för att försöka stoppa in folket i den parlamentariska kretinismens fack. De sjunker allt mer ner i försvaret av den gamla ordningen, dess ruttna parlament, dess valcirkus, dess författning och dess lagar och skakar av vördnadsfull fruktan inför de väpnade styrkorna och statskuppen. Vi fördömer den gemena och kapitulerande hållningen hos Barrantes Lingán, hans anhängare och kumpaner.

Den stora planen för att Erövra basers politiska strategi genomfördes sedan 1983 genom de två kampanjerna *försvara, utveckla och bygg upp I* och *II*, och planen Stora språnget med dess fyra kampanjer fram till december 1986. Den visar oss folkkrigets framåtskridande, att vi är fast förbundna med massorna, trots allt som sägs ty fakta tillbakavisar dem obestridligt. Folkkriget har erövrat aktionsområdet som breder ut sig i bergsregionen, djungeln och kusten och marscherar livs-

kraftigt, bygger upp det nya och öppnar framtiden. Stödbaserna, själva kärnan i att omringa städerna från landsbygden, har erövrats.

Angående den stora planen (III) Utveckla baser har denna en särskild plats i folkkriget. Folkkrigets väsen är att utveckla stödbaser. Därför har den stora planen Utveckla baser att göra med uppbyggnaden och utvecklingen av den nya makten. Den har att göra med perspektivet som öppnas för erövrandet av makten i hela landet. Den politiska strategin är alltså att utveckla baser och den militära strategin är att utveckla folkkriget till tjänst för världsrevolutionen. Planen uppfylls med en pilotplan.

För att segra ger revolutionen upphov till, och krossar, en kraftfull kontrarevolution. Vi går in i avgörande år i vilka Apra fortsätter utan strategisk plan. De talar om en "ny strategi" men det finns ingen sådan. Det enda de kan göra är att förse militären med större resurser och stifta politiska, ekonomiska och sociala lagar. Detta för att underlätta de väp-

nade styrkornas kamp mot oss genom ett nytt folkmord under nya omständigheter. Vi har redan sett folkmordet 1983 och 1983 som ledde ett stort folkligt fördömande och förstärkandet av revolutionen. Reaktionen kan inte göra annat än tillämpa folkmord, men det kommer i sin tur att förstärka folkkriget. Det skulle kunna ske reträtter och krökar initialt, men vi kommer vinna genom att framhärda i marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, i vår politik av fem utvecklingar, i folkkrigets oövervinnerlighet och i stödet från folket som skapar och alltid kommer att skapa historien under det kommunistiska partiets ledning.

Det fanns en rad konkreta situationer och möjligheter som som vi måste hålla i åtanke inför den nya stora planen Utveckla baser:

1) Väpnade grupper som MRTA [*Movimiento Revolucionario Túpac Amaru*] och CRP [ungefär *Folkets revolutionära kommando*] har uppstått och ombildats, men de saknar definierad marxistisk åskådning. Därför går de mot att tjäna

imperialismen, socialimperialismen, och den fascistiska påstådda ”dialogen” till vilken de redan lovat ensidiga vapenvilor.

2) Apra [*Alianza Popular Revolucionaria Americana*] har redan börjat utveckla fascism och korporativism. De stöter på allvarliga och växande svårigheter i och med dess växande och slingrande maskopi och tvist med kompradorbourgeoisin och andra motsättningar.

3) Klasskampen skärps alltmer, massorna går mot att försvara sig och göra motstånd. Om explosioner i städerna äger rum kan de utnyttjas av socialimperialismen och den allmänna reaktionen genom deras representanter.

4) En Statskupp kan äga rum och García Pérez kan själv framkalla en självkupp med målet att skydda sig i framtiden.

5) I perspektiv skulle reaktionen också kunna använda en regering av typen Allende [Chile],

med apraisten Barrantes eller någon liknande. Inom denna möjlighet måste man också hålla i åtanke *Förenade vänsterns* illasinnade roll.

6) Den peruanska staten har gränsproblem som kan skärpas när som helst, som erfarenheten från andra latinamerikanska länder visar. Detta problem måste tas på allvar.

7) Insättandet av yankeetrupper är redan ett faktum och inte bara en möjlighet. Dess närvaro är förbunden med deras närvaro i andra länder, i synnerhet angränsande länder, och måste ses i förhållande till militära åtgärder vidtagna av Brasilien.

8) De imperialistiska krigen och deras aggres-sioner fortsätter att öka och världskriget om herraväldet mellan USA och USSR fortsätter att förberedas i global skala genom maskopi. Folkkriget är följaktligen en trängande nödvändighet och världsfolkkriget är ett ofrånkomligt perspektiv.

Alla dessa möjligheter måste man allvarligt hålla i åtanke för att hantera folkriget med politiken som befäl, och i synnerhet för att hålla perspektivet på erövrandet av makten i hela landet. Ett sådant läge kan uppstå och man måste då åta sig det, och sålunda vara ideologiskt, politiskt och organisatoriskt fast förberedda.

Den *första* kampanjen i pilotplanen för den stora planen Erövra baser har inneburit en enorm omskakning och lett till stora nationella och internationella återverkningar. Den gamla staten bryts mer. Den har aldrig skakats så av någon i Peru. Nu åligger det oss att fullgöra den historiska och politiska nödvändigheten, att "Fullborda och strålande etablera en historisk milstolpe!" i den *andra* kampanjen. Vi förstår att pilotplanen är som det inledande slaget för hela den stora planen Utveckla baser.

Avslutningsvis har vi efter nästan åtta års folkrig genomfört mer än 45 000 aktioner av hög kvalitet i aktionerna. Det militariserade partiet har härdats. Folkets gerillaarmé har ut-

vecklats och ökat sin stridsförmåga. Vi har hundratals organisationer av ny makt och de fattigaste massorna stödjer oss allt mer. Folkkriget har höjt vårt folks klasskamp till dess högsta form och detta återverkar på själva massornas kamp och får dem att språngvis och fortskridande inkorporeras i folkkriget. Så "vänder folkkriget landet upp och ner, den 'gamle mannen' bökar grundligt i det gamla samhällets inre, ingen kommer hålla honom tillbaka, framtiden dväljs redan hos oss, det gamla och ruttna samhället sjunker oåterkalleligt ner, revolutionen kommer förhärskas. Leve folkkriget!" Vår uppgift är att utveckla folkkriget för världsrevolutionen under marxismen-leninismen-maoismens, Gonzalos tänkandes fanor.

3. VÄGEN ATT OMRINGA STÄDERNA FRÅN LANDSBYGDEN & DEN REVOLUTIONÄRA STÖDBASEN

Ordförande Mao etablerade vägen att omringa städerna från landsbygden och dess kärna – stödbaserna. Vi minns att han förstod att de mäktiga imperialisterna och deras reaktionära kinesiska allierade hade förskansat sig i de viktigaste städerna. Om revolutionen skulle vägra att kapitulera och önskade framhärda i kampen var den tvungen att förvandla de efterblivna landsbygdszonerna till avancerade och solida stödbaser. De skulle utgöra revolutionens stora militära, politiska, ekonomiska, och kulturella bastioner från vilka man kunde kämpa mot den vildsinte fienden som attackerade landsbygdszonerna. Städerna skulle utnyttjas och steg för steg skulle revolutionen föras till den fullständiga segern genom ett långvarigt krig.

Baserat på denna maoistiska tes har ordförande Gonzalo etablerat teorin att föra ett en-

hetligt folkrig där landsbygden är den huvudsakliga skådeplatsen för de väpnade aktionerna, ty i vårt land har vi en överväldigande majoritet av bondemassorna just där. Där måste stödbaserna byggas upp redan idag. Ordförande Mao säger att: ”Den långvariga revolutionära kampen i de revolutionära basområdena utgöres i huvudsak av gerillakrigföring av bönder, ledda av Kinas kommunistiska parti. Därför är det felaktigt att förbise nödvändigheten av att använda landsbygdsdistrikt såsom revolutionära basområden, att försumma omsorgsfullt arbete bland bönderna och att försumma gerillakrigföringen.”

Vidare specificerar ordförande Gonzalo att man i städerna såsom komplement måste föra fram väpnade aktioner. Detta eftersom att det är görligt, som den internationella och vår erfarenhet visar. Han drar till exempel lärdom av det som hände med gerillan på Filippinerna som omgrundade sig på landsbygden och lämnade städerna i fred, i synnerhet huvudstaden, vilket isolerade gerillorna.

I Brasilien gjorde revolutionärerna väpnade aktioner både på landsbygden och i städerna. De specificerade bara inte vilken som var huvudsaklig. I Vietnam har man gjort viktiga väpnade aktioner även i städerna. Likaledes, om vi håller säregenheterna hos städerna i Latinamerika i åtanke, där procentandelen proletariatet och fattiga massor är hög, är massorna redo att utveckla aktioner som komplement till kampen på landsbygden. Det handlar dock inte om att man bygger upp den nya makten i form av stödbaser i städerna, utan en front konkretiserad i *Revolutionära rörelsen för folkets försvar* med *Motståndscentra* som för folkriget och förbereder den framtida resningen, vilken kommer att ske när styrkorna från landsbygden angriper städerna i kombination med resningen inifrån.

Stödbaserna är de strategiska baser på vilka gerillastyrkorna stödjer sig för att fullgöra sina strategiska uppgifter och uppnå sitt mål, bevara och öka sina styrkor och förrinta och kasta ut fienden. Utan sådana strategiska bas-

er skulle det inte finnas någonting att stödja sig på för att utföra någon av våra strategiska uppgifter och uppnå krigets mål.

Ordförande Mao framlägger tre villkor för bildandet av stödbaser: att ha väpnade styrkor, besegra fienden och mobilisera massorna. Villkoren har specificerats i vårt folkrig när man 1982 - under planen Utveckla gerillakriget på bred front och delplanen Kämpa mot fienden siktade mot att förstöra de gamla feodala produktionsförhållandena - angrep polisposter och tillämpade selektiva tillintetgöranden av gamonalmakt och polisstyrkorna. Reaktionen övergav landsbygden och drog sig tillbaka till provinshuvudstäderna. Den gamla maktens myndighetspersoner avsade sig sina poster i massiv skala vilket skapade maktvakuum där tiotusentals massor mobiliserades. Det är under dessa omständigheter som stödbaserna, som specificerades i de klandestina folkkommittéerna, uppkommer.

Det är alltså felaktigt att ta den kinesiska erfarenheten dogmatiskt. Om omständigheter-

na är givna och principerna styr måste man bygga stödbaser. Att besluta detta innebar en kamp mot högeravvikelsen som argumenterade att man ännu inte hade slagit stora fiendestyrkor, när problemet i själva verket var att fiendestyrkorna hade övergivit landsbygden som följd att deras politiska och militära planer besegrats.

Ordförande Gonzalo har etablerat ett system av stödbaser omgivet av gerillazoner, operationszoner och aktionspunkter. Hela tiden med hänsyn för de politiska och sociala omständigheterna, kamptraditionen, de geografiska särigheterna och partiets, arméns och massornas utveckling.

Det är grundläggande att stödja giltigheten hos vägen att omringa städerna från landsbygden och dess kärna, stödbasen. Med kringirrande rebellgerillor skulle Folkets gerillaarmé inte ha stödbasen som utvecklats till att bli en understödjande *eftertrupp* och man skulle inte heller bygga upp den nya makten. Vi är fullkomligt emot focoismen.

4. DET LÅNGVARIGA KRIGET

Folkkriget är långvarigt eftersom det kommer ur korrelationen mellan fiendens faktorer och våra faktorer. Dessa bestäms av fyra grundläggande kännetecknen:

- Det första är att Peru är ett halvfeodalt och halvkolonialt samhälle över vilket en byråkratkapitalism utvecklas
- det andra är att fienden är stark
- det tredje är att Folkets gerillaarmé är svag
- och det fjärde är att det Kommunistiska partiet leder folkkriget.

Av det första och fjärde kännetecknen härleds att Folkets gerillaarmé *kan* växa och besegra fienden. Av det andra och tredje kännetecknen härleds att Folkets gerillaarmé varken kommer att växa med stor hastighet eller besegra sin

fiende snart. Dessa säregenheter bestämmer krigets långvariga karaktär.

Fienden är stark och vi är svaga. I detta ligger faran för vårt nederlag. Men fienden har bara en enda fördel, deras kontingents stora antal och den beväpning den räknar med. Alla de övriga aspekterna utgör deras svaga punkter: Deras mål är att försvara den gamla och ruttna jordägar-byråkratstatens makt; de har en borgerlig militär linje; de är en legoknekt-armé; de har ingen medveten disciplin och dess moral är låg; den har starka motsättningar mellan befäl och soldater och har dåligt anseende bland massorna; själva basen för den reaktionära armén har arbetar- eller bondeursprung vilka kan falla samman inför ett orättfärdigt krig. Dessutom har de väpnade styrkorna i Peru aldrig vunnit krig och de är experter på nederlag. De räknar med stödet från den internationella reaktionen, men vi räknar med stödet från de förtryckta nationerna, från världens folk och det internationella proletariatet, vilka utgör de *nya* styrkorna.

Folkets gerillaarmé har en enda svag punkt i form av dess otillräckliga utveckling. De övriga aspekterna utgör värdefulla fördelar: den för fram ett folkrig för att skapa en ny makt; den har en proletär militär linje, absolut ledd av det Kommunistiska partiet; den baserar sig på klassmod och revolutionär heroism eftersom den har en medveten disciplin, dess moral är hög och det finns en nära enhet mellan befäl och soldater; och den är en armé sammansatt av folket självt, arbetare och bönder, huvudsakligen fattiga bönder.

Det objektiva faktumet är att det finns en stor olikhet mellan fiendens styrkor och våra styrkor, och för att vi ska gå från att vara svaga till att bli starka krävs en tid under vilken fiendens defekter kommer till uttryck och våra fördelar utvecklas. Därför säger vi att vår armé är till synes svag men i väsen är den stark, och fiendearmén är till synes stark men i väsen svag. Så för att gå från svaga till starka måste vi föra fram det långvariga folkriget och detta har tre etapper: Den första är perioden av fien-

dens strategiska offensiv och vår strategiska defensiv. Det andra kommer att vara perioden av fiendens strategiska konsolidering och vår förberedelse för motoffensiven. Den tredje kommer att vara en period av vår strategiska motoffensiv och fiendens strategiska reträtt.

Ordförande Gonzalo lär oss att folkkriget är långvarigt, långt och blodigt men segerrikt. Och han säger oss att tiden för dess varaktighet kommer förlängas eller förkortas inom dess långvariga karaktär beroende på hur mycket vi kämpar och håller oss till den proletära militära linjen. Ty högeravvikelsen är huvudfaran som kan orsaka allvarliga hinder.

Idag befinner vi oss i perioden av fiendens strategiska offensiv och av vår egen strategiska defensiv, och vi måste stärka folkkriget genom att tillämpa det generaliserade gerillakriget och lägga basen för den följande etappen. Vi måste betala det pris som blir nödvändigt men hela tiden kämpa för att det ska vara minsta möjligt.

5. UPPBYGGNADEN AV FOLKETS GERILLAARMÉ

För att föra folkkriget måste man räkna med huvudformen av organisation: Folkets gerilla-armé. Den gamla statens ryggrad är den reaktionära väpnade styrkan och för att förstöra den gamla staten måste man förstöra dess reaktionära väpnade styrkor. Partiet måste räkna med en kraftfull armé: ”Utan en folk-armé har folket ingenting”, lär oss ordförande Mao.

Uppbyggnaden av armén ser man i uppbyggnadslinjen, baserad på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande. I syntes har ordförande Gonzalo bidragit med att inkorporera miliserna i Folkets gerillaarmé. Dess innebörd som sådan leder mot det väpnade havet av massor, och löser frågan att gå från oorganiserade massor till militärt organiserade massor.

6. STRATEGI OCH TAKTIK

Ordförande Gonzalo framhäver sju punkter om strategi och taktik av ordförande Mao och specificerar några av dem. Vi måste ägna dem yttersta uppmärksamhet när vi leder folkkriget.

1. Om strategi och taktik. Han utgår från ordförande Maos tes om att strategins uppgift som vetenskap: att studera lagarna för hur man leder militära operationer, som i sin tur påverkar krigets situation i sin helhet. Uppgiften för vetenskapen om fälttågen och taktiken är att studera lagarna för militära operationer av partiell karaktär. Och han gör en strategisk utveckling av hur krig kan föras i hela landet och varje enskild zon, med hänsyn tagen åt dess förbindelse med den internationella situationen. Han lägger fram teorin om *axlarna*, *underaxlarna*, *rörelseriktningarna* och *rörelselinjerna* vilka gör det möjligt för oss att vidmakthålla krigets strategiska kurs i varje omständighet. Detta gör oss också kapabla att bemöta

varje typ av politiska och militära operationer som kontrarevolutionen iscensätter.

På denna bas etablerar han den *Nationella militära planen* som är strategiskt centraliserad och taktiskt decentraliserad. Han utgår från att varje plan är ideologisk och att den måste avspegla verklighetens alla smala och knepiga vägar. Med grunden i Stalin förbinder han strategin med taktiken och etablerar de *strategiskt-operationella planerna*. Konkret betyder detta hur strategin förbinds med de taktiska operationerna. Varje kommitté måste därför utarbeta sina strategiskt-operationella planer *inom* den allmänna strategiskt-operationella planen gemensam för hela partiet.

Korrekt krigföring härrör från befälets riktiga beslut. Alla militär planer måste baseras på undersökningar och en omsorgsfull analys av fiendens situation, den egna situationen och det inbördes förhållandet dem emellan. Man måste ständigt hålla "de två kullarna" i åtanke och vägledas av en politisk strategi och en militär strategi.

För utarbetandet av planerna håller vi alltid följande *allmänna riktlinjer* i åtanke:

1) Den internationella klasskampen mellan revolution och kontrarevolution; ideologin; den internationella kommunistiska rörelsen; RIR.

2) Klasskampen i landet; kontrarevolutionen; den politiska konjunkturen; det kontrasubversiva kriget.

3) Folkkrigets utveckling; utvärdering; lagar och lärdomar.

4) Nödvändigheten att undersöka.

5) Folkkriget och uppbyggnaden.

6) Folkkriget och massorna.

7) Tvålinjekampen.

8) Program och kronogram.

9) Attityd och paroller. ”Var överlägsna svårigheterna och erövra än högre segrar!”

På nästan åtta års folkrig har vi fyra planer: plan för Inledandet, planen Utveckla på bred front, planen Erövra baser och planen Utveckla baser.

2. Krigets grundläggande princip. Alla våra principer för militära operationer kommer ur en enda grundläggande princip: *gör allt som är möjligt för att bevara de egna styrkorna och förinta fiendens.* Alla betalar ett pris, ibland ett väldigt högt sådant. För att bevara våra styrkor måste vi förinta fiendens, men för att förinta fienden måste vi betala ett pris för att bevara helheten. Ordförande Gonzalo lär oss att man måste vara beredd att betala det högsta krigspriset, men vi måste kämpa för att detta ska vara så litet som möjligt. Det är en motsättning och problemet ligger i frågan om attityden och bra planering, vilket huvudsakligen blir en fråga om befäl. Han härdar oss i

att "utmana döden", i "revolutionär heroism" och i "erövra lagerkransar till döden." I kriget ser vi alltid två aspekter: den destruktiva och den konstruktiva. Den senare är huvudsaklig.

3. Gerillataktiken eller den grundläggande taktiken. "Fienden rycker fram, vi drar oss tillbaka; fienden slår läger, vi hemsöker honom; fienden tröttnar, vi angriper; fienden slår till reträtt, vi förföljer" [Mao]. Denna grundläggande taktik måste förkroppsligas och tillämpas. Vi måste kretsa runt fienden och söka hans svaga punkt för att slå honom.

4. "Inringnings- och undertryckning"-fälttåg och motfälttåg, folkkrigets huvudform. Det är en lag att kontrarevolutionen släpper lös inringnings- och utrotningsfälttåg mot varje enhet ur Folkets gerillaarmé och stödbaserna för att krossa revolutionen. Folkets gerillaarmés operationer antar formen av motfälttåg och ordförande Mao har etablerat nio steg för att krossa ett inringnings- och undertrycknings-

fältttåg: 1) Det aktiva försvaret; 2) Förberedandet av ett motfältttåg; 3) Den strategiska reträtten; 4) Den strategiska motoffensiven; 5) Motoffensivens inledning; 6) Koncentration av trupperna; 7) Den rörliga krigföringen; 8) Kriget för snabbt avgörande; och, 9) Förintelsekrig. Ordförande Gonzalo har tillämpat denna lag på förhållandena för vårt folkkrig och framlagt fältttågets fem delar, vilka gör det möjligt för oss att besegra reaktionens politiska och militära planer.

Varje fältttåg har ett specifikt politiskt och militärt mål som uppfylls genom överraskning. Vi slår när *vi* vill, var *vi* vill och hur *vi* vill. Han har även specificerat de fem stegen som var och en av de militära aktionerna måste följa. Detta för att aktionerna alltid ska tjäna det politiska målet, vilket bryter med teorin om aktion för aktionens skull. Han påpekar betydelsen av att skilja mellan väsen och sken bakom fiendens rörelser. Han har också etablerat folkkrigets fyra kampformer för oss: 1) Gerillaaktionen med dess två former, angrepp-

et och bakhållet; 2) Sabotaget; 3) Selektiv tillintetgörande; och 4) Väpnad propaganda och agitation; liksom de olika tillvägagångssätten.

5. Gerillakrigets strategiska roll. Ordförande Mao har höjt gerillakriget till strategisk nivå. Före honom ansåg man det endast vara ett taktiskt problem, att det inte tjänade till att bestämma krigets utgång. Men även om gerillakriget inte direkt avgör kriget – eftersom detta kräver reguljärt krigföring – så fullgör det en rad strategiska uppgifter som leder till den gynnsamma utgången i kriget. Vi uppfattar gerillakriget i stor skala, det vill säga ett generaliserat gerillakrig som understödjer det långvariga bittra kriget. Vi tillämpar därför gerillakrigets sex strategiska problem: 1) Initiativ, flexibilitet och planering i förverkligandet av offensiva operationer inom det defensiva kriget, slag av snabba avgörande inom det långvariga kriget och operationer på de yttre linjerna som led i ett krig på de inre linjerna; 2) Koordination med den reguljära krigföring-

en; 3) Skapande av stödbaser; 4) Strategiskt försvar och strategisk anfall i gerillakriget; 5) Omvandling av gerillakriget till rörligt krig; och 6) Befälsförhållanden.

6. De 10 militära principerna. Ordförande Mao gjorde en mästerlig syntes i december 1947 i form av 10 militära principer, vilka beskriver den riktiga och korrekta strategiska linjen som följts i mer än 20 års folkrig. De framgår i "Det nuvarande läget och våra uppgifter", tredje delen. Vi tillämpar dessa principer och det är mycket viktigt att fördjupa deras förkroppsligande.

7. Lysande sammanfattning av strategi och taktik. Ordförande Mao har på ett lysande sätt sammanfattat folkrigets strategi och taktik i följande fras: "Ni kämpar på ert sätt och vi på vårt, vi slåss när vi kan vinna och drar oss undan när vi inte kan vinna." (...) "Med andra ord, ni litar på moderna vapen och vi litar på ett folk med högt revolutionärt medvetande, ni

ger fullt spelrum åt er överlägsenhet och vi åt vår, ni har ert sätt att kämpa, vi har vårt. När ni önskar slåss med oss låter vi er inte göra det och ni kan inte ens finna oss. Men när vi önskar kämpa mot er, ser vi till att ni inte kan komma undan och vi träffar er kraftigt och förintar er. När vi är i stånd att utplåna er så gör vi det så det förslår, när vi inte kan ser vi till att ni inte utplånar oss. Det är opportunism att inte vilja kämpa när man kan vinna. Det är våghalsighet att envisas med att kämpa när man inte kan vinna. Hela vår strategiska och taktiska målsättning beror på vår strävan att kämpa. Det är på grund av nödvändigheten att kämpa som vi erkänner nödvändigheten av avtåg. Det enda syftet med avtåg är att kämpa och att åstadkomma fiendens slutliga och fullständiga förintelse. Denna strategi och taktik kan endast tillämpas då man sätter sin lit till folkets breda massor och då man så förfar, ger man fullt uttryck åt överlägsenheten i folkkriget. Hur överlägsen fienden än må vara i fråga om teknisk utrustning och vilka knep han

än må tillgripa; han kommer att befinna sig i ett passivt läge, utsatt för angrepp, och initiativet kommer alltid att ligga i våra händer.”

Tillämpandet av denna princip gör det möjligt för oss att visa folkrigets överlägsna strategis oövervinnelighet. Proletariatet har, som den sista klassen i historien, skapat denna högre form av krig och ingen annan klass, bland dem bourgeoisien med sina högsta politiska och militära strateger, är förmögen att besegra den. Må reaktionen drömma om att utarbeta ”strategier överlägsna” folkriget, för de är redan dömda att misslyckas då de går emot historien. Vårt folkrig brinner segerrikt i nästan åtta år och visar folkrigets oövervinnelighet.

Vi medlemmar i Perus kommunistiska parti åtar oss fullkomligt och fullständigt partiets militära linje, etablerad av ordförande Gonzalo, baserad på det högsta som det internationella proletariatet har skapat, marxismen-leninismen-maoismen med Gonzalos tänkande. Vår militära linje förser oss med ett oövervinneligt

vapen: det enhetliga folkkriget med landsbygden som huvudsak och städerna som komplement. Som huvudformen för vår kamp driver vi det framåt som en tänd fackla inför världen, och basunerar ut den alltid levande marxismen-leninismen-maoismens allmänna giltighet.

LEVE PARTIETS MILITÄRA LINJE!

FOLKKRIGET ÄR OÖVERVINNLIGT!

Bilaga: Ur PKP:s Program (1988):

”Perus kommunistiska parti – det peruanska proletariats förtrupp och del av det internationella proletariats – framhäver i synnerhet följande enkla punkter:

- Den enda grundläggande lagen för den eviga materiens oavbrutna omvandlingsprocess är lagen om motsättningar.
- Massorna skapar historien, och ”det är rätt att göra uppror.”
- Klasskampen, proletariats diktatur och den proletära internationalismen är nödvändiga.
- Det behövs ett marxist-leninist-maoistiskt kommunistparti som bestämt tillämpar självständighet, autonomi och självförsörjning.
- Imperialismen, revisionismen och reaktionen ska bekämpas oförsonligt och oavbrutet.
- Makten ska erövrats och försvaras genom folkkrig.
- Partiet ska militariseras och revolutionens tre instrument ska konstrueras koncentriskt.
- Tvålinjekampen är drivkraften bakom partiets utveckling.
- Ideologin ska ständigt omvandlas och politiken ska sättas som befäl i allt arbete.
- Partiet ska tjäna folket och den proletära världsrevolutionen.
- Medlemmarna ska arbeta med total osjälviskhet och en korrekt och rättvis arbetsstil.
- Perus kommunistiska parti har kommunismen som sitt slutmål. Givet att dagens peruanska samhälle förtrycks och utsugs av imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, står revolutionen här inför ett demokratiska stadium. Därefter ett socialistiskt stadium vari en rad kulturrevolutioner utvecklas. Det av partiet ledda folkkriget ämnar alltså idag utveckla den demokratiska revolutionen med målet att ta makten i hela landet.”

Innehåll:

Sida 3: Inledning

Sida 5: Folkkriget

**Sida 50: Vägen att omringa städerna från
landsbygden och den revolutionära
stödbasen**

Sida 55: Det långvariga kriget

**Sida 59: Uppbyggnaden av Folkets
gerillaarmé**

Sida 60: Strategi och taktik

